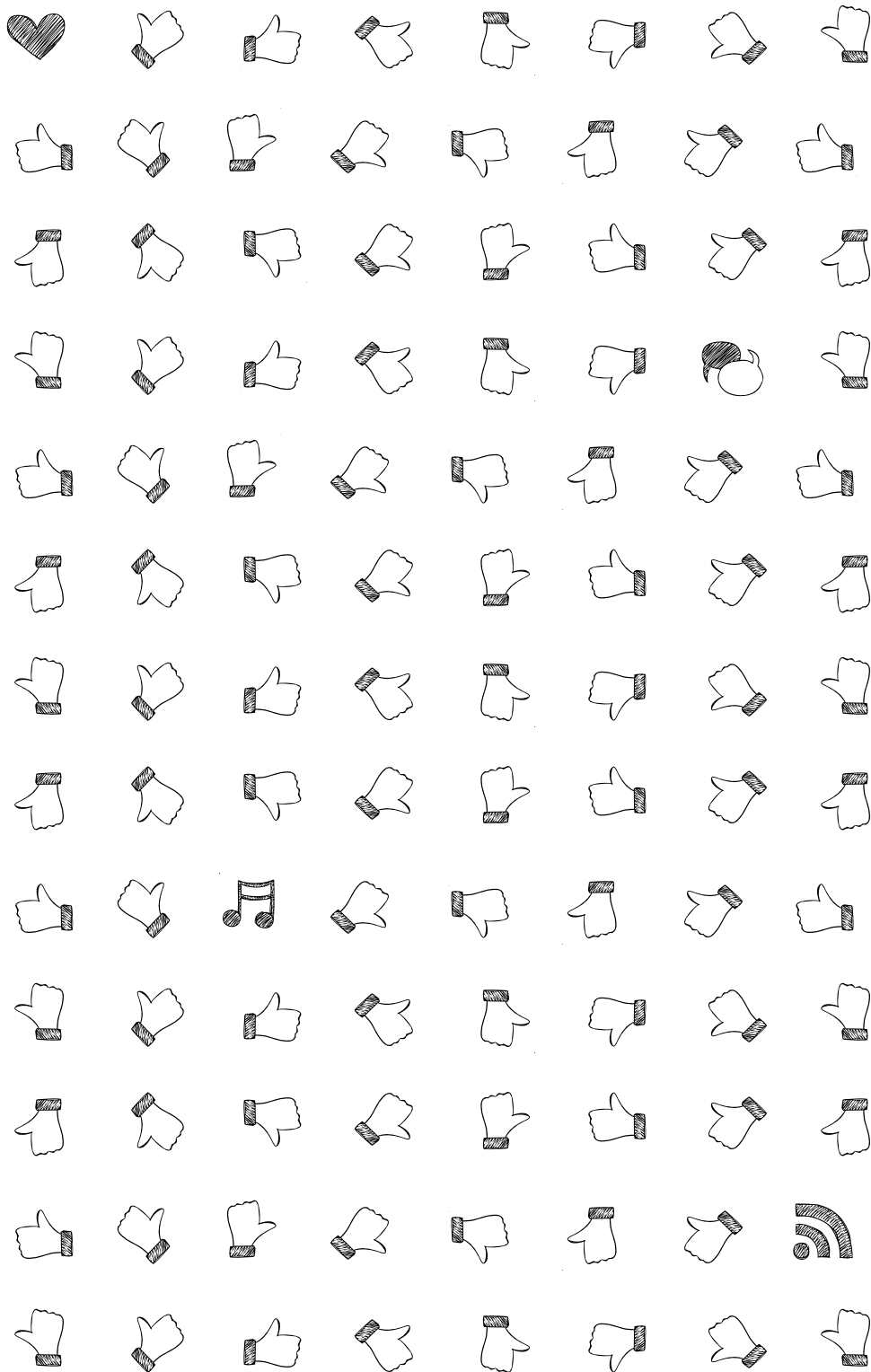
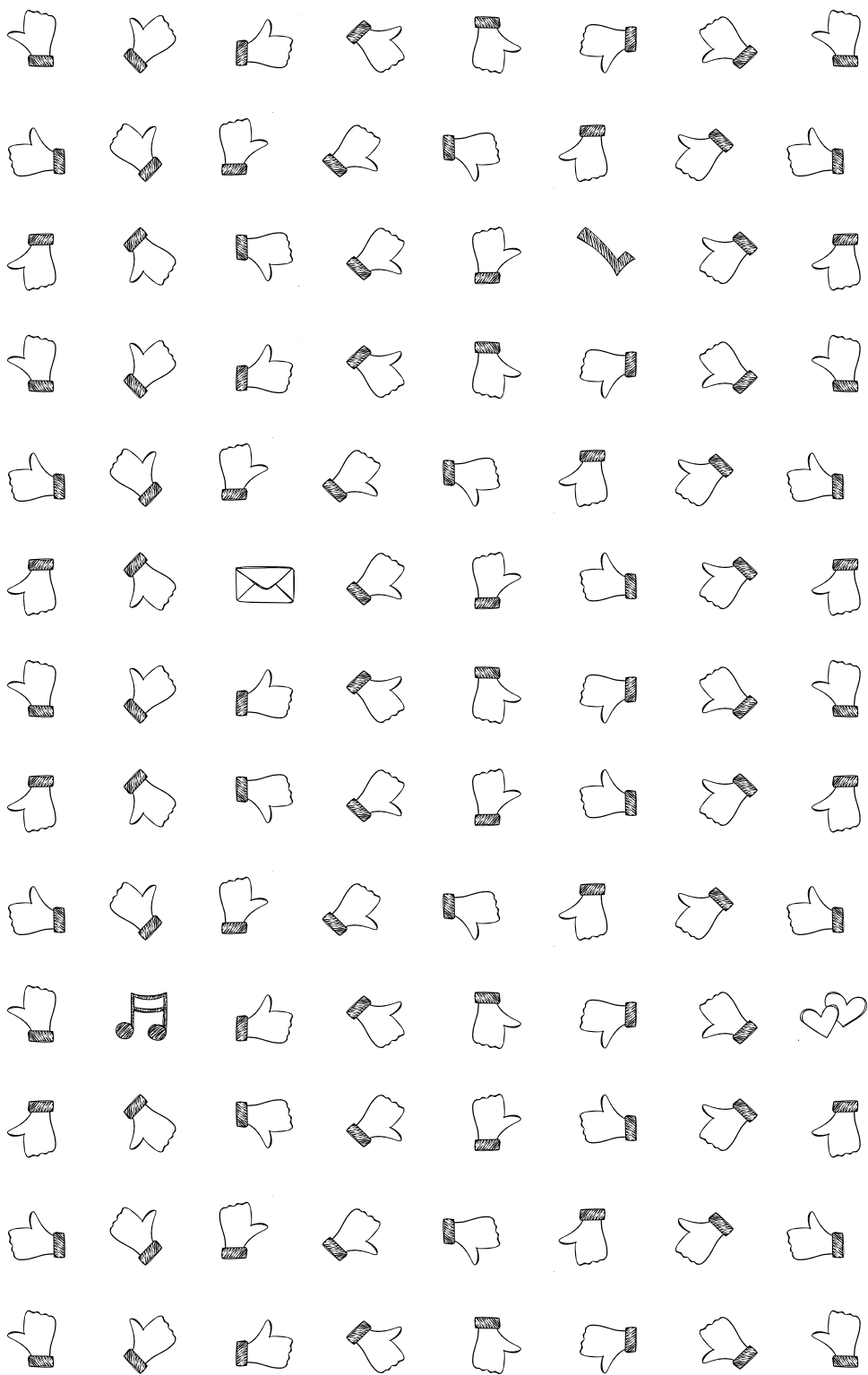

Juul on fire

Kijk ook op www.ploegsma.nl

ISBN 978 90 216 7459 9 / NUR 283

© Tekst: Yvonne Huisman 2015

Vormgeving omslag: Annemieke Groenhuijzen

Vormgeving binnenwerk: Nancy Koot

Omslagbeeld: Masterfile

© Deze uitgave: Uitgeverij Ploegsma bv, Amsterdam 2015

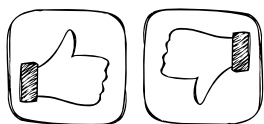
Alle rechten voorbehouden.

Uitgeverij Ploegsma drukt haar boeken op papier met het FSC-keurmerk. Zo helpen we waardevolle oerbossen te behouden.

Yvonne Huisman

JUUL ON FIRE

Uitgeverij Ploegsma Amsterdam

WHO DO I TELL - Jill

0

Het knipperende pijltje op mijn computerscherm hangt al drie minuten boven de knop *upload video*. Mijn vinger zweeft boven mijn muis als een mug boven zijn prooi. Dan hoor ik de bel. Ik richt mijn rechteroor naar de gang, duw mijn kin de lucht in en luister naar de geluiden die van beneden komen. Jans doet de voordeur open. Ik hoor een dag, een lach, dan stuift iemand de trap op.

Pim, kan niet missen.

Shit! Ik kijk naar mijn scherm waar het commando *upload video* me nog altijd aanstaart. Het is nu of nooit. Terwijl ik zelf nog twijfel, besluit mijn vinger dat het lang genoeg heeft geduurd.

Klik.

Geschrokken staar ik naar het scherm. Het is gebeurd.

Tijd om erover na te denken, krijg ik niet. De deur knalt

open. Berta, mijn hond die bij voorkeur pal achter deuren ligt, schrikt zich een ongeluk. Ze kruipt beledigd onder mijn bed. Pim heeft er geen boodschap aan.

‘Hé Juul, ik hoor net op de radio dat de lente is begonnen, ga je mee surfen, de zon schijnt!’

Pim wijst naar buiten. Verdwaasd kijk ik zijn vinger achterna.

Dan richt ik me weer op het scherm voor mijn neus. Daar staat inmiddels een nieuwe boodschap: *thank you*. Vriendelijk maar beslist. Ik slik. Het is echt waar, het staat erop. Het liedje staat op YouTube. Mijn liedje, waar ik weken op geoefend heb. Het staat online. En dat betekent dat de hele wereldbevolking, 7.146.238.458 mensen om precies te zijn, ernaar kan luisteren. En ook dat elke *nono*, van Timboektoe tot Tzatzikistan er iets van kan vinden. Het belachelijk kan maken, het kan afbranden.

Achter me schuift Pim ongeduldig heen en weer.

‘Kijk nou Juul, dáár, de zón! We kunnen surfen!’ En hij wijst weer naar het raam. Ik kijk gehoorzaam langs hem heen naar buiten, waar ik inderdaad een heel flauw zonnetje zie.

‘Wil je surfen?’ vraag ik verward. ‘Dat is toch veel te koud?’

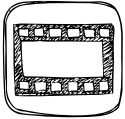
‘Nee hoor.’ Pim is nu echt niet meer te stuiten. ‘Het is lénte, ik heb het zelf gehoord, we kunnen weer!’

Ik ben terug op aarde, kijk nog één keer naar mijn scherm en sluit dan resoluut mijn laptop af.

‘Het is máárt idioot, maar laten we gaan surfen. Ik kan wel wat afleiding gebruiken.’

BEAT IT - Michael Jackson

325.092.954

 15.771 866

Een paar maanden geleden ben ik verhuisd en kwam ik terecht op het Wellant College. Op mijn eerste schooldag na de zomervakantie werd ik aan het enige lege tafeltje in de klas gezet. Het tafeltje naast Pim. Binnen twee seconden moest ik om Pim lachen, binnen drie minuten wist ik dat we best eens vrienden konden worden, zes maanden later zijn we onafscheidelijk.

Pim staat midden in mijn kamer. Met zijn broek op zijn knieën en zijn kont in de lucht graait hij in een tas naar zijn surfpak. Ik haal ondertussen mijn kledingkast overhoop en kieper de dozen die nog over zijn van de verhuizing leeg boven mijn bed. Omdat we zeker vier maanden niet hebben gesurft, heb ik geen idee waar ik al mijn surfzooi (een uitdrukking van mijn vader, en een zeer ongepaste als je het mij vraagt) heb gelaten.

‘Pim, help even man, mijn surfplank moet naar beneden.’

‘Wacht effe,’ klinkt er gesmoord vanuit Pims tas.

Omdat wachten niet mijn sterkste punt is, begin ik vast te sjoeren aan de plank die boven mijn hoofd in zijn stal-ling ligt. Vlak nadat we in ons nieuwe huis zijn komen wonen, heeft mijn vader een rek tegen mijn plafond ge-schroefd. Ik weigerde mijn plank in de schuur op te ber-gen. Mij stoppen ze toch ook niet in zo’n koud en tochtig hok? Sindsdien hangt mijn liefste bezit, naast mijn gitaar dan, in de wintermaanden altijd boven mijn hoofd.

‘Au, Pim, help!’

Doordat ik met mijn hele gewicht aan mijn surfplank ben gaan hangen, is niet alleen de plank maar ook het rek waarin hij lag opgeborgen naar beneden gekomen.

‘Piiiiim!’

Bedolven onder staal, plank en alle spullen die in de loop van de tijd ook richting plafond zijn verhuisd, lig ik op de grond. Ik kan me niet meer bewegen. Vanuit mijn benarde positie zie ik nog net hoe Pim zijn hoofd uit zijn tas haalt, overeind komt en zich langzaam omdraait. Ge-interesseerd bekijkt hij de puinhoop die ik heb aangericht.

‘Ik weet niet of je vader dit heel leuk vindt, Juul.’ Hij buigt zich voorover om mij beter te kunnen zien, dan draait hij zich om en begint uitgebreid het plafond te be-studeren. Op de plek waar eerst het rek hing, zijn nu al-leen nog vier grote, gapende gaten zichtbaar.

‘Help nou man!’ piep ik benauwd. Ik wurm mijn beknel-de arm los en voel voorzichtig aan de bult die zich midden op mijn voorhoofd begint te vormen.

Een half uurtje later kunnen we dan toch op pad. Nadat ik mijn surfspullen bij elkaar heb gezocht en we mijn ka-mer in staat van aardbeving hebben achtergelaten, stap-pen we op de fiets. Tevreden voel ik hoe de veel te zware

rugzak aan mijn schouders trekt en zelfs het irritante gestuiter van het surfkarretje achter mijn fiets voelt aangenaam. Misschien moet ik er een liedje over schrijven.

‘Pim, volgens mij is het nog best koud. Weet je zeker dat het niet vriest?’

We staan op het strand en ik probeer de rits van mijn surfpak omhoog te trekken. Het lukt me niet. Mijn vingers zien blauw, er zit nu al geen gevoel meer in.

‘Nee joh, het is helemaal niet koud!’ Pim is al onderweg naar het water, zijn surfplank onder zijn arm. ‘Gewoon even pissen in je pak, ben je zo warm!’ gilt hij nog achterom. Dan verdwijnt hij in de golven. Ik laat me niet kennen, geef nog een laatste ruk aan mijn pak en ren ook het water in.

‘Hiha!’ Na maanden droog gestaan te hebben, lijken we nu net twee puppies die voor het eerst naar buiten mogen. We lachen, gillen en zingen tegelijk.

‘Kijk Juul, *nose ride*!’

Pim heeft een hoge golf te pakken en schuifelt langzaam naar het voorste puntje van zijn board. Hij haalt het niet. Een tweede golf neemt hem te grazen en lanceert Pim met plank en al de lucht in.

‘*Nose dip* zul je bedoelen!’ roep ik naar hem als hij proestend weer bovenkomt. Ondertussen zoek ook ik de neus van mijn plank op.

‘Je leunt te veel naar vóóóren!’ Ik hoor de waarschuwing van Pim nog wel maar het is al te laat, ook ik vlieg van mijn plank.

Shit! Wilde ik Pim even laten zien wie hier *the queen of the nose ride* was. Grrr. Gauw duw ik mijn plank terug het water in. Ik zal hem krijgen!

Na een uur moet ik opgeven. Mijn tenen liggen opgebaard in mijn schoenen, mijn tanden klapperen zo hard

dat ik bang ben dat ze mijn beugel nog vermorzelen.

‘Kommeee, zoo kouddd, kga naarr huissss.’

Ik kan niet meer praten, klink alsof ik stomdronken ben (ik weet eigenlijk niet hoe dat klinkt maar vermoed dat het zoiets moet zijn).

Pim schudt zijn hoofd. Ook zijn lippen kunnen niet meer open of dicht. Hij wijst naar de duinen. Ik weet wat hij bedoelt, hij wil een vuurtje stoken. Ik vind het best. Alles goed, als ik er maar warmer van word. Tien minuten later zitten we in een duinpan. De wind is weg, de eerste vlammetjes flakkeren op. We gaan er met z’n tweeën zo ongeveer bovenop zitten.

‘Heb je nog naar dat filmpje gekeken op YouTube?’ vraagt Pim als zijn lippen weer kunnen bewegen. ‘Je weet wel, van die *surf dude* op Hawaii?’

Slik, YouTube.

Was ik door het surfen even afgeleid, Pims opmerking zet me meteen weer met beide benen op de grond. Ik kijk op mijn horloge. Het is alweer 123,5 minuten geleden dat ik een van mijn liedjes op YouTube heb gezet. Het moet in een vlaag van verstandsverbijstering zijn geweest en nu staat het daar maar. Doodleuk overgeleverd aan kuddes idioten die uit verveling maar wat ronddolen op internet.

Waarom heb ik het er überhaupt opgezet? Wat dacht ik daar nou helemaal mee te bereiken? Dat een producer mij zou opmerken? Dat hij een plaat met me zou willen maken? Juul, *wake up*, dat gaat nooit gebeuren. Moet het er straks maar gauw weer afhalen.

‘Hé, kijk, je vriendinnen.’ Pim geeft me zo’n harde zet dat ik bijna in het vuur beland. Ik draai me om en zie aan de rand van de duinpan Anne en Vera staan. Allemachtig, ook dat nog.

Anne en Vera zijn mijn klasgenoten. Vijf dagen per

week, zes uur per dag zit ik met ze opgesloten in een les-lokaal. En dat is meer dan verantwoord is.

‘Juul, wat is er met jou gebeurd?’ Annes stem, die normaal al irritant hoog is, scheurt mijn trommelvliezen aan flarden. Ze is duidelijk in shock en ik denk dat ik weet waarom. Met mijn winterjas over mijn natte surfpak en mijn haren als te lang gekookte spaghetti langs mijn gezicht, ben ik bepaald niet klaar voor een fotoshoot. En dat zou ik wel moeten zijn. Volgens Anne dan. Je weet tenslotte nooit hoe dingen lopen in het leven.

Maar ik heb het mis. Met haar barbie-ogen opengesperd wijst Anne naar mijn hoofd.

‘Wat is er gebeurd, je hebt... er zit... je bent gewond!’

Verbaasd draai ik me om naar Pim, maar die lijkt ook ineens iets vreselijks aan me te zien.

‘Juul is vanochtend aan de dood ontsnapt.’ Pim kijkt Anne ernstig aan. ‘Ze heeft een massief stalen hek van wel vijftig kilo op haar hoofd gehad. Zeker tien minuten heeft ze in coma gelegen. Ze was totaal van de wereld. Gelukkig heb ik haar kunnen reanimeren, maar het was kantje boord.’

Pim buigt zijn hoofd alsof de emoties hem te veel worden. Dan kijkt hij mij vanuit zijn ooghoeken voorzichtig aan. Hij kan zijn lachen niet inhouden.

Anne staart me ondertussen geschokt aan. ‘Maar wat doe je dan hier? Je hebt een zware hersenschudding, je moet minstens twee weken rust houden! Hè Vera? Dat heb jij toch ook wel eens gehad, je kon toen geen licht verdragen, weet je nog?’

Naast Anne staat Vera hevig te knikken. ‘Je moet er echt mee uitkijken hoor, anders heb je voor de rest van je leven migraine. Mijn opa heeft ook migraine, een heel ernstige vorm. We moeten altijd heel zachtjes doen als we bij hem

op bezoek zijn.'

Mijn hand gaat automatisch de lucht in, voelt aan mijn voorhoofd en stoot daarbij tegen de bult, die inderdaad ongemerkt wanstaltige proporties heeft aangenomen.

'Au! Denk dat ik inderdaad migraine krijg,' mompel ik terwijl ik zachtjes over mijn voorhoofd wrijf. 'Misschien moeten we inderdaad maar naar huis gaan.'

Pim en ik grijpen onze kans, staan als één man op. Wegwezen! Snel gooien we wat zand op het vuur en zoeken onze spullen bij elkaar.

'Bedankt hoor,' roept Pim nog over zijn schouder als we het duinpad aflopen. 'Ik ga haar gauw wegbrengen.'

Tien minuten later ben ik thuis. Ik neem een hete douche, probeer mijn lichaam warm te wrijven met een handdoek. Het levert niks op. Behalve dan een geschuurd vellekje dat schreeuwt om een van de vochtinbrengende crème'tjes waar Jans kastenvol van heeft staan. Geen tijd. Ik steek mijn voeten in twee afzichtelijke maar warme leeuwenpoten (kerstcadeautje van mijn vader, hij straalde) en zet mijn laptop weer aan. Hoogste tijd om mijn YouTube-actie terug te draaien. Mijn liedje moet eraf. Maar eerst haal ik nog even mijn mail binnen. Ik heb één bericht.

Afzender: Jans

Onderwerp: horoscoop week 11

Ik glimlach. Jans (drie jaar na de dood van mijn moeder kwam ze bij ons wonen nadat we plechtig beloofd hadden geen mama tegen haar te zeggen) schrijft elke week horoscoopjes. Dat doet ze voor iedereen die ze maar wil lezen. Voor de groenteboer, de postbode, de buurvrouw en natuurlijk voor mij. In het begin vond ik het maar onzin,